

»Alt formår jeg i Ham, som giver mig kraft« (Fil. 4,13).

Fremmede og udlændinge

Vort borgerskab er i Himlene, ikke herne-de. Derfor har vi ikke noget blivende sted her på jorden. Vi er her midlertidigt.

Men vi har Guds Ånd, og Han er ikke foreløbig eller midlertidig – han er evig og giver os del i det evige liv og den kommende verdens kræfter.

Alt det synlige er kun foreløbigt. Det blivende er endnu usynligt; men det betyder ikke, at det er uvirkeligt – tværtimod er de usynlige ting, som Ordet taler om, de virkelige. Da min første hustru *Thyra* vågnede op efter operationen, sagde hun som det allerførste: »De usynlige ting er langt de vigtigste!« Det glemmer jeg aldrig.

Retfærdiggørelsen ved tro på vor Herre Jesus er endnu en usynlig ting. De allerfleste af Herrens hellige er aldeles overse-t i denne verden, mange af dem er forag-tede og forfulgte, nogle af dem inde i mar-tyriet. Ikke blot for verden er retfærdiggørelsen af dem usynlig – den er det også for dem selv. De kan blive anfægtede – de kan lide under allehånde anklager – de kan komme i tvivl – men alt det synlige og mærkbare er kun noget foreløbigt – noget forbigående – snart, snart skal det synlige være forbi, og *den evige virkelighed* træde synligt frem – og da skal de se deres ret-færdiggørelse som en fuldkommen gud-dommelig ting – de skal se, at Guds ret-færdiggørelse af dem ikke var brøstfældig eller delvis, men fuldkommen – de skal se Herren Jesus og blive ham lige, så der ikke er nogen mangel eller plet ved dem – de skal træde frem som Guds sønner og døtre og arve al hans herlighed. De skal ikke græde eller sukke over deres fortid med dens fejl og fald og forsømmelser, thi Gud minder dem ikke om den (Han kommer den jo ikke i hu), og deres egen samvittighed er ikke belastet af den – de er jo frelst – frelst, som Gud frelser ved sin Søn, Jesus Kristus – altså frelst med en fuldkommen frelse!

Al denne herlighed er endnu usynlig. Vi har billeder af den mange steder i både Det gamle og Det ny Testamente, men endnu har vi kun et pant på den eller en forsmag af den, så sandt Guds Ånd er net-op pantet og forsmagen derpå.

Skønt vi som alle andre lever i denne verden og må arbejde for at få føden – og skønt vi stifter hjem og sætter børn i ver-den – og skønt vi også er indskrevet i ci-vilregistret og betaler skat som alle andre – ja, skønt vort liv i mangt og meget for-mer sig som alle andres, så er det dog fun-damentalt forskelligt fra deres.

Det skyldes, at de synlige ting ikke udøver nogen afgørende magt over os, fordi de forekommer os så små og uvæ-sentlige i sammenligning med de usynlige ting, som Ordet og Ånden åbenbarer for vort indvortes menneske.

Hvis vi ejer noget, betragter vi ikke os selv som ejermænd. Vi ved, at Herren har betroet os det, for at vi skal forvalte det for ham til hans ære.

Hvis vi ikke ejer noget, føler vi allige-vel, at vi ejer alt. Herren er jo vor del. Han slipper os aldrig og forlader os aldrig. Vi mangler intet og kan som fattige gøre mange rige.

Vi undgår ikke bedrøvelser, men vi sørger ikke som de andre, der ikke har noget håb.

Døden er ikke længere en magtfaktor, men en besejret og magtesløs fjende.

Bekymringer kan melde sig og banke på døren – vi er jo ikke stoikere eller fø-lelseskolde – men de trænger os tættere ind til vor Frelser og Herre og tvinges der-med til at berige vort liv med Ham.

Vi ønsker at gøre fyldest, hvor Herren har sat os – men ikke for at få ære af men-esker – snarere for at ære ham og forval-te vore pund og talenter med flid og årvå-genhed.

Vi nyder vore måltider – men altid med taksigelse – ikke som de, hvid gud er bugen.

Tidsånden har ikke det afgørende ord i vort liv og deltager ikke i vore valg og af-gørelser. Derfor har verden ingen mulig-hed for at forstå os eller følge os. Vi er ikke reaktionære, som vi beskyldes for, men vi er som Guds børn altid forud for tiden, fordi vi allerede har del i den kom-mende verden og det evige liv.

Vi søger det, som er heroventil, hvor Kristus er som forløber for enhver af os, siddende ved Guds højre hånd. Der skal vi

selv snart være. Det sværeste for os at for-stå og fastholde er Guds *nåde*. Jo ældre vi bliver, des mere ubegribelig bliver hans nåde. Den bygger nemlig ikke på så meget som den allermindste lille ting hos os. En-gang mente jeg, at den byggede på min *oprigthed* Jeg har også ment, den bygge-de på min *villighed* Jeg har også fæstnet mig ved, om den muligvis byggede på min *alvor* – min *helhjertethed* – min *længsel* efter Ham – men alt dette er slået totalt i stykker for mig. Hvad bygger Guds nåde imod mig da på? Den bygger ikke på noget som helst andet end Gud selv. Nu og da føler jeg det »forfærdeligt«, at det er sådan! Der bliver ikke en trevl af mit eget tilbage, som jeg kan se hen til! Men er det end »forfærdeligt«, så er det endnu mere guddommeligt – befriende – ydmygende – det fremkalder en uophørlig lovprisning. Den evige, endnu usynlige virkelighed: *hans nådes overvældende rigdom i Kristus Jesus* er ikke blot en beskrivelse af hans nåde, men *en virksom kraft*, der for-nyer vort indre menneske dag efter dag med ny lyst til at vandre hans buds veje.

Snart, snart kommer Han, der skal komme, og Han tøver ikke. Da fremstiller Han os for sin herlighed i fryd. Vi tog ikke fejl, da vi lod de usynlige ting afgøre vort livs retning, mål og indhold. Snarere siger vi som dronningen af Saba: »Halv-delen var mig ikke fortalt!«

Vort blik er fæstet på de ting,
som intet jordisk øje så,
skønt de er ganske nær omkring,
og håbets hånd dem godt kan nå;
med troens øje ses de klart,
og troens fod er fremme snart
– du himmelske Jerusalem,
vi skuer dig, vor stad, vort hjem!

Du himmelske Jerusalem,
de førstefødtes menighed,
fuldkomne ånders rette hjem,
Guds kæmpeskars hvilested,
i dig er evigheden her,
og alt forløst hinanden nær,
ved Kristus har vi plads i dig!
Vi hylder dig, vor stad, så rig!

Hvedekornet

Vor Herres Jesu Kristi tjeneste udmærker sig derved, at han – set fra et fornuftigt

synspunkt – ødelagde alle de muligheder, han havde for at udrette noget stort.

Han faldt ikke ned for satans fødder, skønt et lille knæfald kunne skaffe ham

alle denne verdens riger og deres herlighed, og han derefter kunne gennemføre en mængde gode ting.

Da jøderne ville gøre ham til konge, trak han sig tilbage fra dem, op i bjergene, ganske alene.

Da han kunne tilkalde legioner af engle, gjorde han det ikke, men lod sig arrestere og binde.

Da han kunne stige ned fra korset og vinde dem alle for sig, gjorde han det heller ikke.

Han søgte aldrig at få god forbindelse med indflydelsesrige kredse, men støtte dem snarere fra sig.

Han sagde aldrig et smigrende ord, der kunne skaffe ham venner og tilhængere.

Han udvalgte sine nærmeste medarbejdere blandt de lavere klasser, de ulærde og oversete – nogle af dem var ligefrem foragtede.

Alt, hvad vi forbinder med effektivitet, lagde han ingen vægt på. Han udnyttede end ikke sine mægtige undergænginger til at skabe tilstrømning til sine møder – han bekendtgjorde i øvrigt som regel ikke sine møder i forvejen.

Han optog aldrig en kollekt og bad aldrig om økonomisk støtte til sit arbejde.

Det er også bemærkelsesværdigt, at han ikke organiserede det, og ikke gjorde det mindste for at give det en vis sikkerhed, en vis støtte i det synlige og forståelige.

Ham er det, profeten *Esajas* kalder HERRENS tjener. Af ham kan vi lære, hvad det er at tjene Gud.

Hvedekornet

Kort før sin død på korset sagde han: »Sandelig, sandelig siger JEG eder: hvis hovedkornet ikke lægges i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frugt.«

Denne »naturlov« er i følge Herren til lige en åndelig lov. Der er imidlertid den forskel, at hovedkornet ikke har nogen vilje, der kan sige Ja eller Nej til denne lov – anderledes i det åndelige liv. Derfor siger Herren i umiddelbar tilslutning til sine ord om hovedkornet: »Den, som elsker sit liv, mister det; men den, som hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Vil nogen tjene mig, han følg mig...« (Johs. 12,24-26).

Det strider imidlertid imod al »sund fornuft« at følge i Jesu spor, thi hvem kan se nogen vinding i at miste sit liv med alle dets muligheder for at udrette noget stort og selv blive noget stort?

En gang om året udsår vi her i landet hovedkorn. Skal der høstes noget, må det gentages år efter år. Man kan ikke vente ti eller tyve år dermed; man kan end ikke vente et år.

Herren venter heller ikke dermed. Det

fremgår af lignelsen om sædemanden, der gik ud for at så. Det mærkelige ved denne lignelse fremgår af Herrens udlægning af den, thi der siger han: »Sæden, der blev sået på stengrund – eller iblandt tidsler – eller i god jord – det er *ham, der hører Ordet* – (Matt. 13,20-23). Vi plejer at sige, at sæden er *Guds ord* eller *ordet om Riget* (vers 19), og det er ikke urigtigt – men det er ikke hele sandheden, thi enhver, der hører Ordet, kommer dermed straks ind under den åndelige lov, at han mister sit liv, hvis han bevarer det, og at han kun kan tjene Herren ved at følge ham. *Hvedekornets lov træder altså straks i funktion* – blot med den forskel, at enhver kristen har et medansvar for, at han følger denne lov.

Derfor siger Herren, at sæden, der blev sået på stengrund, det er *ham, der hører Ordet og straks tager imod det med glæde*. Men han lader det ikke slå rod i sig og holder kun ud til en tid, og når der kommer trængsel eller forfølgelse for Ordets skyld (og han altså som følge af hovedkornets lov må miste sit liv for at bevare det og må følge Kristus på korsets vej for at tjene ham), tager han straks anstød.

Og sæden, som blev sået iblandt tidsler, det er *ham, der hører Ordet*, men temmelig bekymring og rigdommens bedrag kvæler Ordet, og det bliver uden frugt. De timelige bekymringer og pengenes magt hindrer ham i at miste sit liv og i at tjene Herren. Derfor nægter han bevidst eller ubevidst at underkaste sig hovedkornets åndelige lov.

Men sæden, der blev sået i god jord, det er *ham, der hører Ordet og forstår det* (fordi han fatter, at hovedkornets lov er den eneste vej til at bære megen frugt i sand tjeneste for Herren), og som så bærer frugt, hundrede, tresindstyve eller tredive fold.

Alle disse grupper af mennesker, der har taget imod Ordet, anser formentlig sig selv for kristne og anses formentlig som menighedsmedlemmer et eller andet sted, men Herren kender hver enkelt og ser klart, om hovedkornets lov virker eller bliver afvist.

Hin enkelte

Vi skal lægge mærke til, at Herren udlægger lignelsen om sædemanden sådan, at det *helt personlige ansvar* træder tydeligt frem. Han siger ikke, at sæden, som blev sået, er *dem*, der – nej, sæden er *ham* (ental).

Livet med Herren er et personligt forhold imellem to, der siger »du« til hverandre. Den ene er Herren, den højt ophøjede og herliggjorte Frelser – den anden er en synder, der får den usigelige nåde at høre Herrens ord.

Idet han hører Ordet, åbner den evige

verden sig for ham, og et helt nyt liv træder ham i møde – et liv under Helligåndens ledelse i Jesu spor – d.v.s. et liv, fyldt af Guds kærlighed.

Men idet Herren siger »du« til ham, lader Han ham forstå, at Han respekterer ham som en personlighed med et ansvar, og at Han derfor ikke behandler ham som en maskine. Sagt med andre ord: Herren vil vejlede ham, men ikke tvinge ham. Herren skænker ham den fuldkomne frihed og øver ikke magi med ham, så han kommer til at handle bevidstløst.

Herren lader ham bevare retten til at sige Ja eller Nej. Således oprejser han en synder til at blive et menneske i den fuldkomne frihed med de højeste rettigheder og det personlige ansvar.

Men ak, mennesket lader alt for ofte det personlige »du-forhold« til sin Herre og Frelser overskygge af »vi-forholdet« til sine nærmeste i familien eller i menigheden. Når det sker, er risikoen for at unddrage sig hovedkornets åndelige lov stor.

Hvor mange har i praksis elsket sine børn højere end Herren og derfor undladt at gå i Jesu spor?

Hvor mange har elsket sin menighed højere end Herren og derfor fulgt den i stedet for at gå uden for lejren, bærende Jesu forsmædelse?

Hvor mange har rådført sig med mennesker i så høj en grad, at de ikke kunne tage imod Herrens råd, fordi det nu i sammenligning med menneskers råd så ud som dårskab, der kun førte til tilbagegang.

Hvor mange har afvist Herrens tanker og veje, fordi de var himmelhøjt over dem, flertallet af kristne fulgte?

Jesu vej er så fremmed for kød og blod, at kun den, der forbliver i det daglige, personlige »jeg-du-forhold« til Herren og ikke lader det overskygge af noget »vi-forhold«, får nåde til ikke før eller senere at unddrage sig hovedkornets åndelige lov.

Menigheden

Menigheden er en åndelig organisk enhed af enkeltpersoner, der hver især »holder fast ved hovedet« (Kol. 2,13).

Som sådan er den et under, ubegribelig for verden. Den lever Kristus-livet og søger derfor ikke sit eget.

Den søger ikke sin egen sikkerhed – hvordan skulle den kunne det, når den ikke vil bevare sit liv?

Den søger det, som er heroventil, og prioriterer derfor modsat af en fornuftig, rationabel tankegang.

Den søger ikke sin egen ære, men Herrens.

Den har intet program, thi Ånden blæser, hvorhen den vil, og menigheden har Ånden som Herre.

Den har intet jordisk hovedkvarter – hvordan skulle den have det, når *Jesusa-*

lem heroventil er dens moder?

Korsets dårskab er dens visdom – korsets svaghed dens kraft.

Men ak, *sådan er det kun i den første tid!* Jeg mener, sådan er det kun i *enhver menigheds* første tid. Den næste generation laver om på det.

Så forvandles menigheden så småt og så behændigt til at blive en *organisation* – og så overtager gode menneskelige tanker så fornuftigt lederskabet – og så tilpasser man sig mere og mere den menneskelige venlighed i stedet for den guddommelige kærlighed – det gode kammeratskab i stedet for det hellige fællesskab – den charmerende munterhed i stedet for den rene glæde – de opflammende appeller i stedet for evangeliets kraft til efterføl-

gelse. Man siger Ja og Nej og lidt mere, så de klare konturer udviskes – og ingen bærer ved tanken på, at nu er man på vej bort fra hvedekornets lov – på vej ind i »effektiviteten« og »aktiviteten« og alt det, der ikke kan holdes i gang uden menneskelig støtte fra højre og venstre.

Et tydeligt bevis herpå er, at så snart det åndelige liv bliver organiseret og overtaget af gode menneskelige tanker om tjeneste, kommer *problemet med økonomien* mere og mere i forgrunden. Men i Det nye Testamente kan du næsten ikke få øje på det.

Når appeller om gaver til arbejdet kommer frem, bliver det dermed tilkendegivet, at man vil bevare sit liv – sit arbejdes liv – sin organisations liv – men

tænk, om den virkelige tjeneste består i det stik modsatte: at miste det!

Hvedekornets lov er på een gang *naturlig* (thi i naturen oplever vi den år efter år) og *underfuld* (thi ingen af os forstår den, skønt vi ser den hvert år) – sådan også i livet med Herren: den virker med *uforklarlig* kraft som noget *helt naturligt* – blot vi ikke unddrager os den.

Jesus sagde: »Følg mig!« Paulus sagde: »Bliv mine efterfølgere!« Lad os søge ny nåde til at følge dem i, hvad de gjorde, og i, hvad de ikke gjorde. Lad os og alt vort falde i jorden og dø, at det kan bære megen frugt! Det koster nogen smerte, men den rene glæde er størst, thi nu er alt underfuldt!

Allerede!

Vi oplever alle, at tiden går hurtigt, derfor anvender vi ofte det lille ord »allerede« – det er *allerede* aften – der er *allerede* blevet mørkt – året er *allerede* gået – o.s.v.

Oplevelsen af tidens korthed er en væsentlig del af menneskelivet. »Hastigt går det, vi flyver af sted,« siger Moses (Salme 90,10). Men midt i tidens korthed kan man nu og da næsten erfare evigheds tilstedeværelse.

Guds børn lever i tiden og i evigheden på en gang. Vi er i denne verden, der er kendetegnet af tid og rum, og vi er i evigheden, der er kendetegnet af noget ganske andet. Vi har modtaget det evige liv allerede her i tiden, medens dagene og årene går.

Det *evige* liv, som vi ejer i Kristus Jesus, er kun lys. Her skifter det ikke mellem dag og nat, mellem lys og mørke.

Anderledes med *livet her i tiden*. Det veksler imellem lys og mørke, imellem dag og nat.

Og da vi lever det *evige* liv midt i *tiden*, har vi altid det *varige* lys, selvom vi kender til, at det *allerede er blevet mørkt* (Johs. 6,17).

Apostelen Johannes skriver, at: »som I har hørt, at Antikrist kommer, således er *allerede nu* mange antikrister trådt frem« (1. Johs. 2,18). Han gør i en vis forstand *fremtiden* (*Antikrist kommer*) til nutid (mange antikrister er trådt frem); det hæn-

ger sammen med, at »Nu er det de *sidste* tider« – altså nu er fremtiden med afslutningen allerede blevet nutid!

Og dermed er det *allerede blevet mørkt*, thi mange antikrister bringer meget mørke med sig.

Men samtidig er det *meget lyst*. For det *første* har Guds børn allerede nu det evige liv, hvorover der aldrig er andet end Lys. Og for det *andet* betyder »de sidste tider«, at nu kommer Kristus om et øjeblik, og da gør han ende på alle antikrister og opretter herlighedsriget synligt.

Endnu ikke

Det var allerede blevet mørkt, og Jesus var *endnu ikke* kommet til dem (Johs. 6,17).

Endnu ikke – det var på samme tid svært og herligt – *svært*, fordi det var mørkt ude på Søen, og stormen rasede – *herligt*, fordi »endnu ikke« siger tydeligt og klart, at han vil komme – komme i rette stund på sin egen guddommelige måde!

Hebræerbrevets forfatter giver »endnu ikke« et overmåde herligt indhold, thi han skriver: »Der er endnu kun en liden stund; snart, snart kommer Han, der skal komme, og Han tøver ikke« (10,37) – med andre ord: Han er *endnu ikke* kommet – men snart, snart kommer Han – »endnu ikke« omslutter kun en liden, liden stund.

Vi får næsten en fornemmelse af, at tu-

sinde år for Herren er som en dag – en fornemmelse, vi fuldt ud skal erfare, når vi er kommet til målet.

Straks

Da Jesus så kom til dem vandrende på søen, og de ville tage ham om bord i båden, landede de *straks* ved den bred, de var på vej til (Johs. 6,21).

Det var altså Hans komme i rette stund, der straks førte dem til det mål, de endnu ikke var fremme ved.

Det oplever Guds børn *allerede nu*, skønt Han *endnu ikke* er kommet, thi hver gang Han ved sin Ånd gør ende på deres tvivl og mismod, har de *straks* det, som de har kæmpet for at nå frem til.

Det er *bønnens* stille, vidunderlige hemmelighed, at den allerede har det, hvorom den har bedt.

Det er *trøstens* skønne herlighed – kommer Han vort hjerte nær, stiller Han det straks tilfreds.

Det er *troens* uforklarlige kraft – står Han klart for min bevidsthed, da har jeg allerede sejret, før end kampen er forbi.

Og når Han kommer i kraft og megen herlighed, da er vi *straks* ved vort herlige mål.

– Således indeholder tiden disse elementer af »allerede« – »endnu ikke« og »straks« – men evigheden har kun det sidste element: straks!